

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

МЪДРОСТТА, КОЯТО Е ОТГОРЕ

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Към сърцето ти	3
1. Чедата на Мъдростта	5
2. Домът на Мъдростта	8
3. Стълповете на Мъдростта	14
4. Стълпът на Чистотата	18
5. Стълпът на Миролюбието.....	21
6. Стълпът на Кротостта	25
7. Стълпът на Умоляването.....	28
8. Стълпът на Пълнотата	32
9. Стълпът на Примирението	37
10. Стълпът на Искреността.....	43

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Искам да знаеш, че ако има нещо, което трябва да спечели нашето възхищение и преклонение, то това е Божията Мъдрост. Защото светът гъмжи от хиляди мъдрости, но всички те са обречени да се прекратят. За да остане единствената възможна Мъдрост, която е отгоре.

През изминалите години Господ Исус така промени сърцето ми, че аз започнах да възприемам Божията Мъдрост по един различен от човешките критерии начин. Защото около мен всички говореха за мъдрост от позицията на онова желание и копнеж, с който тя заприличва на своеобразен склад или съкровище. Сиреч - да търсиш мъдростта, като богатство, което да положиш в сърцето си. Подобни желаниа и копнежи никога не успяха да се закрепят в мен. Моето сърце отказваше да приеме мъдростта по този користолюбив начин. Нещо повече - аз все повече и повече виждах Божията Мъдрост, като невидима сила, която съвършено управлява съдбите на целия свят и на цялото човешко битие. Докато дойде миг, в който бях разбрал, че Бог е, Който задвижва и върши всичко на Небето и земята. И участието или неучастието в Неговата божествена Сила ни прави да се приближаваме или отдалечаваме от Неговата Мъдрост. Това бе твърде дълбоко знание за мен и Господ трябваше да отвори очите ми, за да го разбере напълно. Затова нека ти предам думите на моя Спасител, с които Той призова сърцето ми към прекрасната Божия пълнота. Ето какво ми каза Той:

“Аз дойдох при теб, за да дам на братята и сестрите Си един помазан и просветен поглед към Мъдростта на Моя Отец. Защото тя е, която върши всичко на Небето и земята. Чрез нея едни ще придобият Вечния Живот на новото небе и на новата земя, а други ще бъдат отсечени и хвърлени в огненото езеро. Защото на Моите не им е останало друго усилие и друга стъпка, освен усилието да станат чеда, родени и вдъхновени от Мъдростта. И Моят последен Храм, който Отец Ми ще въздигне на Святия Си Хълм чрез слугите Си, пророците, непременно ще е белязан от делата на Мъдростта.

А какви са делата на Мъдростта?”

“Господи мой! Тези дела са светли и истински. Те са белязани от Святата ръка на Бог Отец. И аз вярвам, че ако древният Соломон съгради Храма, изпълнен от пребогатата Божия Мъдрост, то и последният Соломон ще бъде изпълнен от тази Мъдрост...”

“Не просто изпълнен, но преизпълнен. Защото, ето, твоят Господ е повече от Соломон. Затова и делата Му, явяващи се в слугите Му, ще превишават многократно мъдростта на древните. И Славата на последния Божий Дом непременно ще е по-голяма от Славата на първия. Затова нека сега ти покажа първото от дълбоките видения, свързани с Мъдростта...”

1. ЧЕДАТА НА МЪДРОСТТА

След последните думи на Исус пред очите ми се разкри видение. Аз и Господ се намирахме на твърде оживен пазар, където гъмжеше от хиляди хора. А Исус вдигна дясната Си ръка и посочи с показалец напред, като ми каза:

“Наблюдавай какво ще стори Божията Мъдрост. Защото, ето, тя е всред човешките чеда и търси онези, които Отец Ми е направил угодни на Сърцето Си...”

След думите на Господ аз погледнах всред гъмжащото множество на земния пазар. Така забелязах Божията Мъдрост. Тя бе уподобена на нежна и смирена девойка, облечена в светли дрехи. Тази девойка минаваше сред човеците, а те я блъскаха и никой не можеше да я разпознае като пратеница на Небето. Но ето, че Мъдростта се спря над момче, което бе коленичило на самата земя. То сякаш, че не беше част от множеството, понеже всички на този пазар бяха заети или с купуване, или с продаване. И докато очите на множествата гледаха към сергиите и купувачите, очите на това момче бяха обърнати към Небето. То стоеше на коленете си и простираше ръцете си към Бога. Затова именно то бе забелязано от Божията Мъдрост. А нежната девойка бръкна с ръка в мантията си и извади от нея златна тръба, като я подаде на момчето. След това девойката изправи момчето с белите си ръце, като му каза:

“Засвири сладко, Божий пратенико! И нека Божиите тук заиграят от песента ти...”

Послушало думите на Мъдростта, момчето се изправи и засвири със самата тръба, но никой от множеството не обърна внимание на свирнята му. Напротив - човеците го блъскаха и продължаваха да се бутат край сергиите на търговците. И въпреки, че свирнята на момчето продължи дълго, пак тя не накара никой да заиграе. Тогава отново погледнах към нежната девойка и забелязах, че лицето ѝ се покри в скръб, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя остави момчето да свири с тръбата, като тръгна сред множествата, сякаш, че търсеше нещо с погледа си, а аз и Исус я последвахме. Така, не след дълго, плачещата девойка се спря и отново се

наведе - този път над друго коленичило момче, което също простираше ръце към Небето. И като докосна с белите си ръце главата на момчето, го целуна по челото, като му каза:

“Възридай жално, Божий пратенико! И нека Божиите тук да заплачат поради риданието ти...”

След думите на девойката по лицето на момчето заблестяха сълзите на Мъдростта. И то, покорено от допира на самите сълзи, заплака с висок глас сред тълпите. Но било, че момчето плачеше и сълзите набраздяваха лицето му, пак никой не откликна на плача му. Напротив - човеците подминаваха плачещото момче, като ставаха все по-шумни и весели, тъй че всеобщата им глъч заглушаваше плача. И ето, че Исус отново ме накара да гледам на Мъдростта. Защото тя се въздигна над самия пазар, като простря ръцете си към докоснатите от нея. А момчетата, въздигнати от Божията Сила, само след миг коленичиха в нозете на Небесната девойка. А тя им каза:

“Вие, верни на Моя Отец и Бог, оправдахте делата ми сред това нечестиво и проклето поколение. Затова свирнята ви няма вече да се чува по пазарищата на земята, но ще я слушат само онези, които живеят в небесата. Риданието ви няма вече да смущава търговците и купувачите по земята, но ще плачат с вас само онези, които живеят в небесата...”

Миг след думите на Мъдростта, стана така, че тя и момчетата буквално изчезнаха от самия пазар, тъй че сред множеството вече нямаше нито свирня, нито плач. А аз, стоейки изумен от самото видение, казах на Исус:

“Господи мой! Не е ли страшно, че Мъдростта прибра свидетелите си и напусна това пазарище? Не са ли тогава всички тука обречени?”

А Исус ми отговори:

“Колко от тези, обречените, помнят Моите думи за чедата на Мъдростта? Колко от тях си спомнят как Аз уподобих нечестивото поколение на Вавилон, като казах:

“А на какво да уподобя човеците от това поколение? И на какво приличат? Те приличат на деца, седящи на пазара, които викат едно на друго, казвайки: Свирихме ви, и не играхте; ридяхме, и не плакахте. Защото Йоан Кръстител дойде, който нито хляб яде, нито

вино пие, и казвате: Бяс има. Дойде Човешкият Син, който яде и пие, и казвате: Ето човек лаком и винопиец, приятел на бирниците и на грешниците. Но пак мъдростта се оправдава от всичките си чада..."¹

Но ето, казвам ви, че пак Мъдростта Божия ще се оправдае чрез всичките си чада. И никой от нечестивите и проклетите няма никак да възроптае против Божията Мъдрост. Защото в Деня на Страшния съд тя ще напомни на всички нечестиви, че е била близо със свирнята си и с риданието си, но те са били твърде далеч от нея. Защото малцината Мои свириха, но никой от Вавилон не пожела да играе. Малцината Мои ридаха, но никой от Вавилон не заплака с тях. И да мислите, че Вавилон е изненадал Моя Отец или е иззел Спасението от Ръката Му, то значи никак да не знаете, нито да разбирате, че Небесният Ми Храм няма мнозина зидари и архитекти. Защото Отец Ми е Зидарят и Отец Ми е Архитектът. И ако Неговата Мъдрост не съгради Храма, то напразно са се трудили всякакви архитекти и зидари. Защото те са имали доволно много материал, но са нямали Мъдростта, която съгражда.

Затова нека Ме последват във виденията на тази книга всички, до които е достигнала свирнята на Моите пророци и риданието на сърцата им. Защото онези, които са чули Тръбата и Риданието, непременно са станали чада на Мъдростта. За да бъдат изведени от Нея в най-съвършеното познаване на Моя Бог и Отец..."

След тези Свои думи Исус се обърна към мен, като каза:

"Колкото до това, че Мъдростта и чедата ѝ изчезнаха от пазара на Вавилон, то те непременно отидоха на едно друго място, което сега ще ти разкрия във видение. Блажени всички, които се смирят под мощната Ръка на Отца Ми, та да бъдат издигнати до Дома на Мъдростта..."

¹ (Лука 7:31-35)

2. ДОМЪТ НА МЪДРОСТТА

Братко мой! Верни ми приятелю!

Ако има нещо, за което съм готов да стоя в молитва и ридание пред Бога, то това е Божиите чеда да бъдат закрепени от Него с такава Сила, че никога Божията Мъдрост да не изчезне от живота им. Защото е страшно да останеш на онзи жалък панаир на Вавилонската търговия и суета. Страшно е да се оставиш на разяждащата и покваряваща сила на тщеславната мерзост, която кара очите да гледат към сергиите, а не към Небето, ушите - да слушат кикотене и смях, а не изкупващото ридание и молитвен плач. Защото нашият Отец е твърде Свят и Огънят Му - пояждащ. И ако Той някога каза на пророка Си Даниил, че никой от нечестивите няма никак да разбере пророческото слово, пак аз знаая, че Бог е казал това не само за един от пророците Си, но за всички, които са изпратени от Сион всред мрака и тъмнината на света. И ако никой от нечестивите не би разбрал, то никой от тях не би видял и Дома на Мъдростта. А аз ти свидетелствам, че този Дом беше най-прекрасното от всички Небесни видения, които Господ ми е давал в Милостта Си. Затова нека те пренесе в самото видение, за да стане и твоето сърце участник в тази най-дълбока и прекрасна Благодат, слязла от свише.

Господ Исус отново беше до мен, като ми казваше:

“Виж онова, което трябва да запишеш на книга и да предадеш на всичките Ми братя и сестри. Защото сега ще видиш най-ревниво пазеният от Отца Ми Дом, който е скрит от сърцата на всичките земни човеци. И този е Домът, който Отец Ми дава за сърцата на онези, които те приеха като пророк и светило от Сион...”

След думите на Господ сърцето ми беше издигнато от Божията Сила в светлите селения на Святия Дух, тъй че се почувствах като птица, носена от Небесния вятър. Очите ми видяха Храм, светец като слънцето, който бе съграден на висок хълм. Вътре в сърцето си знаех, че този е същият Храм, който Исус ми бе разкрил и на Хълма Мория, но вълнението ми бе твърде силно, за да питам Господ за каквото и да било потвърждение. Затова се оставих на Неговото водителство. И ето, че Исус ми каза:

“По Съвършената Воля на Моя Отец и Бог сега ти се разкрива Домът на Мъдростта. И нека свидетелството ти за този Дом бъде такова, щото всички да знаят, че този е Святият Храм на Моя Бог и Отец, Който Той изгражда чрез Своята Мъдрост. Всички други храмове ще рухнат и ще остане само този, който е въздигнат на Божия Свят Хълм. Всички други мъдрости ще се стопят и изчезнат, но Мъдростта Божия ще остане. И нейни ще са чедата, на които принадлежат Славата и Вечния Живот. Тези чедата ще са вечните свещеници пред Святите Олтари на Отца Ми. Затова нека сега Моите отворят широко сърцата си, та да положи в тях не само Небесните чертежи на този Дом, но и копнежът, с който всякога да го пазят вътре в себе си...”

След последните Си думи Господ хвана ръката ми и тръгна напред, а аз след Него. Така започнахме да се приближаваме към Небесното творение и пред очите ми Домът на Мъдростта ставаше все по-голям и голям. И ето, че пред мен се разкри цялото Небесно великолепие на Святия Храм. Той имаше седем прекрасни мраморни стълпа, а в подножието под самите стълпове блестеше Врата от чисто злато. На самата златна Врата имаше надпис и нозете на Исус ме приближаваха именно към него. Така Исус се спря пред самата златна Врата, а след това ми каза:

“Зад Тази Врата очите ти ще видят самите Небесни стълпове и онази прекрасна Небесна девойка, която ти показах и в първото видение. Но нека преди това да разбереш самия надпис на Вратата...”

След тези Свои думи Исус издигна ръцете Си нагоре, като казваше:

“Отче Всемогъщи! Според голямата Си Благост и Милост посвети сега слугата Си. И дай му да види надписа върху Вратата на Твоя Храм...”

След думите на Исус над самия Храм заблестя силна Светлина, примесена с огън. И сърцето ми чу Гласът на Бог Отец, Който ми казваше:

“Сине човешки! Има много домове, но Моят Дом е един. Има много врати, но една е Вратата към Сърцето Ми. Защото, ето, Синът Ми е Тази Врата. И Неговото дело е делото на Мъдростта. Поклони се на Тази Врата, за да разбереш и написаното на Нея...”

Докато Отец говореше из огнената Светлина стана чудо пред очите ми. Защото Господ Исус се отдели от мен и Небесния Му Силует се съедини със самата златна Врата и надписът върху Нея. Затова с вълнение и треперещи нозе аз паднах на лицето си пред самата Врата, като извиках:

“Благословени мой Спасителю! Господи на сърцето ми! Яви ми, моля Те, написаното пред Сърцето на Всемогъщия ми Баща!”

В отговор на думите ми от самата златна Врата се протегнаха ръцете на Исус. И като ме изправиха на нозете ми, докоснаха клепките на очите ми, тъй че само след миг аз виждах Исус всред пламналия надпис на Вратата, който гласеше:

“Мъдростта съгради дома си, издяла седемте си стълпа, закла животните си, смеси виното си и сложи трапезата си, изпрати слугите си, вика по високите места на града: Който е прост, нека се отбие тук. И на безумните казва: Елате, яжте от хляба ми, и пийте от виното, което смесих, оставете глупостта и живеете, и ходете по пътя на разума...”²

А в този миг към сърцето ми отново дойде Гласът на Всемогъщия Отец, Който казваше:

“Ето, сине човешки! Явих Вратата на Сърцето Си пред очите ти! Явих я така, както някога я явих и на Соломон. Затова влез през тази врата и нека Моето Свято Мирово потече в сърцето ти.

За да дадеш на бездомните Дома, който съм им приготвил! За да просветиш сърцата им със стълповете, които съм поставил! За да дадеш на гладните и жадните трапезата, която съм поставил! За да явиш на безумните как се оставя глупостта! За да явиш на простите как се намира разумът!”

Миг след думите на Отца във вътрешностите ми се разля масло като от огън. Устните ми се напълниха с думи, които едва удържах да не изговоря. А Исус, като се отдели от златната Врата на Храма, се усмихна и ми каза:

“Аз ще посветя сърцето ти, за да дадеш на братята и сестрите ми цялата пълнота от Дома на Отца Ми. Защото, ето, Домът на Отец Ми е там, където е и Сърцето Му. И ако някой влезе през Вратата на

² (Притчи 9:1-6)

Дома, той е влязъл да живее в Сърцето на Отец Ми и Отец Ми е влязъл да живее в неговото сърце. Затова ела сега след Мен, за да посветя сърцето ти върху писаното на самата златна Врата...”

След тези Свои думи Господ отвори златната Врата и двамата с Него преминахме навътре в самия Дом на Мъдростта. А Исус посочи към самите стълпове, които се издигаха внушително нагоре, като ме попита:

“Как мислиш, момчето Ми? Не са ли твърде прекрасни тези седем мраморни стълпа? И не държат ли те с благородството и твърдостта си целият Дом на Мъдростта?”

Погледнах към стълповете на Дома и възхищението ми се надигна вътре в мен. Затова казах на Господ:

“Исусе! Тези стълпове са съвършени. Те са толкова гладки, нежни и едновременно с това величествени, щото аз зная, че никоя човешка ръка не би могла да ги създаде и построи. А надписът върху златната Врата, Която Си Ти Самият, започваше именно с делата на Мъдростта, като казваше:

“Мъдростта съгради дома си, издяла седемте си стълпа...”³

“Значи, както сам се убеждаваш, Мъдростта Божия е извършила съвършените Си дела, като е съградила Дома Си и е издялала седемте си стълпа. А ти би ли искал да разбереш какви са тези стълпове на Мъдростта? Би ли искал да ги докоснеш с ръцете си и те да се допрат до сърцето ти?”

Господ наистина гледаше на най-дълбокото в сърцето ми. Той виждаше копнежа ми още преди да съм го изрекъл. Затова, като наведох главата си пред Него, Му казах:

“Исусе! Не зная дали съм достоен за такова благоволение. Та аз години наред съм прочитал стиховете на тези Соломонови притчи като слепец. И макар мнозина край мен да съпоставяха тези стълпове с всичко, което носи числото седем в Библията, пак смея да твърдя, че това, което Ти сега ми разкриваш, е твърде дълбока тайна...”

“Точно така е! Защото ти сам знаеш, че Отец Ми е ревнив Бог, Който крие Съвършените Си дела. И не казва ли един от слугите Му именно за Мъдростта:

³ (Притчи 9:1)

“Но мъдростта, где ще се намери? И где е мястото на разума? Човекът не познава цената ѝ; и тя не се намира в земята на живите, бездната казва: Не е в мене; и морето казва: Не е у мене. Не може да се придобие със злато; и сребро не може да се претегли в замяна с нея. Не може се оцени с офирско злато, със скъпоценен оникс и сапфир. Злато и кристал не могат се сравни с нея, нито може да се размени с вещи от най-чисто злато. Не ще се спомене корал или кристал за покупката ѝ. Защото цената на мъдростта е по-висока от скъпоценните камъни. Топаз етиопски не ще се сравни с нея; не ще се оцени тя с чисто злато. От где, прочее, дохожда мъдростта? И где е мястото на разума? Понеже е скрита от очите на всичките живи, и утаена от въздушните птици. Гибелта и смъртта казват: С ушите си чухме слух за нея. Бог разбира пътя ѝ и Той знае мястото ѝ...”⁴

Разбираш ли, че само и единствено по Божието благоволение човешко сърце би получило достъп до Дома на Мъдростта? И ако ти приклоняваш сърцето си към Гласа на твоя Отец и Той изпитва покорството и вярата ти цели тринадесет години, то има ли да се чудиш защо чак сега си спечелил Божието благоволение? Не са ли били всичките видения, които ти давам, едно изкачване до Божия Свят Хълм? Не си ли отключвал с всяко следващо откровение и просветление по мъничко от Божието Сърце? И не си ли плащал с цената на гонение и угнетение всяка твоя стъпка към Храма на Отца Ми?

Но ето затова цената на Мъдростта е по-висока от скъпоценните камъни и никаква светска корист и богатство не могат да се сравнят с нея. Защото каквото и да придобият земните, ще го отнесат със себе си в пръстта и ще отидат при онзи, който е пленил и вързал сърцата им. Но стълповете на Мъдростта ще останат и след този свят. И при обновлението на всичко Отец Ми ще запечата с тези стълпове новото небе и новата земя.

⁴ (Йов 28:12-23)

И ето затова си тук! Защото Небесното въже на Божията Любов, с която съм вързал сърцето ти, те е издърпало на това превъзходно място. За да занесеш на братята и сестрите Ми онова, което не се постига и за цял живот...”

След тези Свои проникновени и разтърсващи сърцето ми думи, Господ се усмихна и погали главата ми. А след това добави:

“А сега, Стефане, нека да направим виденията в тази книга чудни и прекрасни, като самия Небесен Живот! Нека стана реален за Моите и нека стълповете на Мъдростта разкрият съвършената си тайна пред сърцата на Божият верен остатък...”

3. СТЬЛПОВЕТЕ НА МЪДРОСТТА

Братко мой! Верни ми приятелю!

Имало е мигове в живота ми, когато съм искал да захвърля всичко и да се върна назад. Имало е мигове, когато натискът върху душата ми е ставал толкова жесток, щото алтернативата на смъртта е била желателен изход за мен. Защото, ходейки с Исус, аз винаги съм предполагал, че с всяка книга идва краят или нещо като обобщение. И завършвайки написаната книга, когато вече съм я изпратил на любезните ми братя и сестри, аз съм чакал Исус да дойде и да ми каже:

“Достатъчно, Стефане! Това беше. Ти вече изяви пълнотата на Божия Пророчески Дух и сега можеш да си починеш...”

Ах, как исках да си почина! Ах, как навивах пружината на човешките си мисли и желязах Господ да ме изпрати в отпуска. Но отпуска така и не дойде. И до този момент такава няма. Защото Този мой прекрасен Господ наистина се оказа хоризонт. Колкото повече вървах към Него и откривах чудесни неща от Неговия Живот в Неговото Небе, толкова повече Той се отдалечаваше, сякаш, за да ми покаже, че Сърцето на Отец е не просто дълбоко, но безкрайно. Казвам ти всичко това, защото за разбирането на стълповете на Мъдростта ще ти бъде необходимо да преминеш през всички видения и пророчества, давани ми от Господ. Сякаш, че тези стълпове се явяваха, като събирателна точка на всичко чисто, свято и прекрасно, на което душата ми се е наслаждавала през годините. Затова нека отново те върна на Небесното видение пред Дома на Мъдростта.

Все така усмихнат, Исус тръгна към стълповете, а аз Го последвах. И колкото повече се приближавах до гладките мраморни великани, толкова по-силно започваше да бие сърцето ми и вълнението ми взимаше връх. Ето, че накрая Исус се спря пред самите стълпове. И там ми каза:

“За да разбереш тайната на тези стълпове, Аз трябва да те кача на покрива на самия Дом на Мъдростта. Защото само оттам ще разбереш и самите стълпове. Затова подай Ми сега ръцете си...”

Протегнах ръцете си към Исус. А Той ги хвана и само след миг двамата с Него се издигнахме нагоре. Нозете ми вече стъпваха на покрива на Дома, а Исус отново ми каза:

“Погледни сега надолу! Защото ще отворя очите ти, за да видиш мястото, на което те е поставил Отец Ми...”

С думите на Исус очите ми наистина се отвориха. И аз видях гледка, която ме изпълни с почуда и възхищение. Защото аз и Исус стояхме на най-високото място във Вселената. И очите ми забелязваха, че всички създания на Бог Отец - били те началства, власти и сили - бяха по-ниско от покрива на Дома на Мъдростта. Затова, като посочих с ръка надолу, попитах Исус:

“Господи мой! Защо ме въздигна на това място? Та аз съм повече от сигурен, че то подобава само на Отец, на Теб и на Святия Дух...”

Исус отново се усмихна и очите Му заблестяха твърде загадъчно. И Той ми отговори с думите:

“А как иначе да ти покажа стълповете на Мъдростта? Как иначе да разберат Моите, че Мъдростта стои най-високо?”

Но ти все още не си видял всичко. Защото трябва да видиш и сестрата на Мъдростта, та да разбереш и самите стълпове. Виж тогава как Мъдростта ще призове сестра си...”

Гледайки все така от покрива на Дома, аз забелязах как пред него излезе онази нежна девойка, която Исус ми беше показал и в първото видение. И ето, че Мъдростта държеше в ръцете си кълбо от прежда. Тя хвана с едната си ръка нишката от единия край на кълбото, а след това го хвърли надолу. А кълбото полетя с твърде голяма бързина и около него се появи ореол от Господна Светлина, тъй че да не го изгубя от погледа си. И колкото по-надолу летеше кълбото и намаляваше размерите си, толкова повече изумлението ми нарастваше. Докато накрая кълбото, напълно разплетено, се намираше на другия край, толкова по-долу, колкото самата Мъдрост беше по-горе. А Исус ми каза:

“Виж сега сестрата на Мъдростта. Защото тя непременно ще хване другия край на нишката от разплетеното кълбо...”

Погледнах надолу и забелязах как една девойка, облечена в дрипи, бе хванала другия край. В мига, когато двете сестри опънаха безкрайно дългата нишка, стана така, че по самата нея премина Божията Светлина с бързина на мълния. И докато още се чудех на знамението, Господ каза:

“А сега знай, че сестрата на Мъдростта е Смиреността. И колкото Мъдростта стои във високото по-горе, толкова Смиреността стои по-долу. Единственият начин за човешките чеда да познаят Тази, Която е най-горе, е като се влюбят в Тази, Която е най-долу...”

Слушах Исус и благодатните Му думи. А сърцето ми все по-уверено се приближаваше към тайната, свързана със стълповете. Затова, като посочих към двете сестри, Го попитах:

“А каква е тази нишка от разплетеното кълбо, Исусе? Защото видях, че Мъдростта държеше единият край на кълбото, а Смиреността държеше другия край?”

В отговор на въпроса ми Исус каза:

“Тази нишка е изпитващият поглед на Отец Ми, Сърцеведеца. Защото Той гледа на всяко човешко сърце и изпраща към земята послания от Мъдростта...”

“Да разбирам ли тогава Исусе, че онези, които пребъдват в Смирение, непременно биват посещавани от Мъдростта? Да разбирам ли, че Мъдростта слиза при другата, когато долната ѝ даде знак?”

“Точно така го разбирай, Стефане. Защото сестрата на Мъдростта е единствената, на която Отец е дал правото да възвисява към Небето. И не ви ли каза това Апостолът Ми Петър? Нима не помниш думите му, които гласят:

“И тъй, смирете се под мощната ръка на Бога, за да ви възвиси своевременно...”⁵

Помисли тогава върху факта, че Мъдростта слиза от Небето, че слиза отгоре. Защото ето в това, че Мъдростта слиза отгоре, е скрита и тайната на седемте издялани стълпа...”

⁵ (I Петрово 5:6)

Гледах Исус с неразбиращ поглед, а Благостта в очите Му сякаш че ми нашепваше нещо, което така и не можех да уловя. А Господ се смили над ума ми и отново каза:

“Каква е Мъдростта, която слиза отгоре? Кой от Моите Апостоли изяви в посланието си ключа за седемте стълпа на Мъдростта?”

Отговорът просто светеше в благодатните устни на Царя. Затова с голямо възмущение в гласа си Му отговорих:

“Исусе! Яков бе този помазан Апостол. Защото той написа в посланието си именно за Мъдростта, която е отгоре, като каза за нея:

“Но мъдростта, която е отгоре, е преди всичко чиста, после миролюбива, кротка, умолима, пълна с милост и добри плодове, примирителна, нелицемерна...”⁶

Исус се усмихна на думите ми и продължи с твърде благ и нежен Глас, като ми казваше:

“Виждаш ли тогава седемте издялани стълпа на Мъдростта?”

Виждаш ли, че:

Първият стълп е стълпът на чистотата.

Вторият стълп - на миролюбието.

Третият стълп - на кротостта.

Четвъртият стълп - на умоляването.

Петият стълп - на пълнотата с милост и добри плодове.

Шестият стълп - на примирението.

И седмият стълп - на нелицемерието, което е искреността.

Нека тогава слезем при самите стълпове. За да ги докоснеш с ръцете си и да допреш сърцето си до тях. Защото всички Мои братя и сестри трябва да положат тези стълпове в сърцата си...”

⁶ (Яков 3:17)

4. СТЬЛПЪТ НА ЧИСТОТАТА

След думите Си Исус отново хвана ръцете ми и само след миг ние се намерихме пред мраморните стълпове на Мъдростта. А Господ ми посочи първият стълп, който бе стълпът на Чистотата, като каза:

“Докосни го! И нека сърцето ти се допре до пълнотата, която ти дава Моят Отец и Бог...”

След думите на Исус прострях ръце към първия стълп и го докоснах...

В следващия миг из всичките ми вътрешности и жили се разля такова божествено присъствие, че ръцете ми мигом побеляха и сърцето ми потръпна от неизказана радост. Аз се усещах чист, както никога преди. Нещо повече - самата чистота нахлу с такава сила в мислите ми, щото вътре в себе си усетих едно прекрасно състояние, което нямаше земен аналог. Това бе вяра, която с всеки изминал миг ставаше все по-малка и едновременно с това - все по-силна. Това ме учуди и смая. Всичко в мен се свиваше, а аз ставах все по-свободен и блажен. И там, където вярата освобождаваше пространство, настъпваха вълните на Божията Любов. И аз усещах как сърцето ми много повече иска да люби, отколкото да вярва. Да, братко мой! Чувствах се любящ, а не вярващ. Малък, а не голям. И онова прекрасно учение на Спасителя стана толкова естествено и разбираемо за сърцето ми, щото в един миг се питах дали това все още е стълпът на Чистотата. А Исус, като се усмихна и ме докосна с ръка, каза:

“Забеляза ли какво стори Чистотата на Мъдростта в сърцето ти?”

“Да, Господи мой! Тя сякаш, че се разшета вътре в мен, тъй че смали вярата ми, а освободи място на Любовта. И това искрено ме учуди и смая. Освен това Ти стана много по-достъпен за ума ми и сърцето ми. И учението Ти стана така достъпно и простичко, че човек би бил блажен да Те следва с този допир от Мъдростта...”

“Точно така, момчето Ми. Защото всички трябва да помните как Моят Апостол и служител Павел ви предупреждаваше да не загубите Простотата и Чистотата, която дължите на Мен. Чудно ли ти е тогава, че там, където е Чистотата, идва Простотата? А Простота

и Чистота ще рече Любовта да превъзхожда вярата, и делата да превъзхождат думите. Защото вярващите са мнозина, а любящите – малцина. Онези, които презрат Чистотата, тръгват да търсят растеж за вярата си, като предават сърцата си на мъдрост, която не е Моята. И никой от тях не разбира, че тогава вместо стълпа на Мъдростта, намират примките на мъдруванията. А не предупреди ли същият този Мой Апостол, че мнозина ще се извратят в мъдрувания и несмислените им сърца ще се помрачат? Но ако Аз съм ви завещал толкова чисто и просто учение, то защо мнозина Ми викат: Господи! Господи! - а не вършат онова, което съм заповядал?

И ето това е чистотата, момчето Ми:

Да оставиш Господ да вярва вместо теб, а ти да посветиш сърцето си на Неговата Любов! Защото Господ твоят Бог има вяра, повече от твоята. И не ти трябва да Го впечатляваш с твоята вяра, а Той да те впечатли с Неговата. Когато се оставиш на Неговата вяра, то тогава цялото ти сърце се изпълва с онази Любов, която е свидетел на Простотата и Чистотата.

Спомни си тогава кои в Евангелието бяха човеците, които се нуждаеха от Чистота? Кои Ми се молеха да ги очистя? Не бяха ли това прокажените?”

“Така е, Господи мой...”

“Кой от вас разбра Духа на Моето Евангелие? Кой от вас проумя, че именно прокажените са свидетели на духовната нечистота? И ако искате още мъдрост за сърцата си, то проумейте и разберете, че всички онези, които преминаха в празни и безплодни мъдрувания, изгубиха първият от стълповете на Мъдростта. Защото развратиха сърцата си с мъдрост, която не слиза отгоре, но е земна, животинска, бесовска. И като изгубиха Простотата и Чистотата, която дължат на Мен, те попаднаха под властта на лъжепророка. За да лъжат и мамят всички човеци, че Господ иска от тях дипломи и образование, кариери и постове, когато всичкият копнеж в Сърцето на Отца Ми е бил този - да възлюбите ближните си така, както Аз ви възлюбих! Сега разбра ли какъв е допирът от този първи стълп на Мъдростта?”

“Да, Исусе! Сега разбрах, че там където е Чистотата на Мъдростта, там идва и Простотата. За да оставим Ти да вярваш, а ние да любим...”

Исус се усмихна на думите ми, а очите Му заблестяха радостно. И Той добави към думите ми, като каза:

“Нека всички Мои си спомнят думите Ми! Нека всички прокажени знаят, че по времето на пророк Елисей бяха мнозина нечистите, но само един се очисти и той беше сириецът Нееман. Така и днес са мнозина онези, по които лепне проказата на човешкото мъдруване и бесовска мъдрост, наречена теология. Но свидетели на този първи стълп на Мъдростта ще се нарекат само онези, които като Нееман се покорят на пророческото слово, за да преживеят очистващо и съживяващо покаяние. Колкото до останалите, които презряха първия стълп на Божията Мъдрост, те никак няма да намерят пътя към Дома на Мъдростта.

А сега нека да се приближим към втория от стълповете на Мъдростта. Защото това е стълпът на Миролюбието...”

5. СТЬЛПЪТ НА МИРОЛЮБИЕТО

След думите на Господ ние се приближихме до стълпа на Миролюбието. И аз протегнах ръцете си към самия стълп, както сторих и първия път. А от допира на ръцете ми със самия стълп стана така, щото усетих в сърцето си прилив от вълни на могъщо Божие течение. Тези вълни буквално потопиха духа и сърцето ми, тъй че макар и изправен аз вече се усещах, като носен от Божията Сила. Дълбоко вътре в мен нещо започна да се променя. Сякаш една невидима ръка подреждаше отново мислите на цялото ми сърце. А с това подреждане аз почувствах неизживяван до този момент небесен покой. Чувствах такава прекрасна нагласа в сърцето си и такава утеха и нежност за душата си, щото със сигурност исках това изживяване да не свършва. Докато все така докосвах стълпа на Миролюбието с ръце, аз се обърнах към моя Господ, като Го попитах:

“Исусе! Каква е тази прекрасна хармония, която ме завладя? Каква е тази сила, която ме докосна твърде дълбоко и сякаш, че преподреди цялото ми сърце? Защото аз я усетих като вълните на могъща Божия река...”

В отговор на думите ми Исус каза:

“Това, момчето ми, е докосването от Божия Мир вътре в теб. Този Мир нахлу в дълбочините на сърцето ти, за да подреди всичките ти помисли и чувства по правилния начин. И ето, че ти сега усещаш мира в неговата най-голяма пълнота. Пълнотата, която идва чрез Мъдростта...”

“А как, Господи мой, да обясня тази пълнота на братята и сестрите си? Как да им кажа, че подобно състояние е твърде прекрасно и свършено? Как да им покажа пътят към този стълп на Мъдростта?”

Исус се усмихна на въпросите ми, а след това каза:

“Иди и кажи на Моите, че всеки, който иска да намери пътя към стълпа на Миролюбието, трябва да положи в сърцето си Небесната Истина, че съгласието с Бога струва повече от всяко друго съгласие. Защото, ето, когато ти си съгласен с Моя Отец и Той е съгласен с теб, то тогава приоритетите в сърцето ти са подредени по правилен начин. Именно Мъдростта, Която слиза отгоре, е превъзходно силна

да подреди тези приоритети. Именно подреждането доведе сърцето ти до мир и покой...”

Думите на Исус ме накараха да Му задам нови въпроси. Затова отново Го попитах:

“Исусе! А какво значи да подредим приоритетите в сърцето си?”

Исус се усмихна и на Свой ред ме попита:

“Нима не знаеш какви са приоритетите? Нима не съм научил всички ви, че първо трябва да търсите Божията Воля? Нима не ви казах да се молите с молитвата, която е заредена от Духа на Мъдростта? Ако ти се молиш на твоя Отец първом да бъде Неговата Воля, а не твоята, то тогава не простираш ли ръцете си именно към този стълп на Мъдростта? А когато Святият Дух влезе дълбоко в сърцата ви и постави всяко нещо на правилното му място, то тогава вътре във вас хаосът ще отстъпи място на хармонията. И сърцата ви изцяло ще се покорят на Сърцето на Моя Бог и Отец. Но когато маловажните неща в живота ви бъдат поставени на трон, който не им подхожда или на пиедестал, който не им подобава, то тогава те влизат в конфликт с Божията Воля. И този стълп на Миролюбието вече не може да действа в живота ви.

Кажми Ми тогава - кое бе едно от първите дела, които Святият Дух стори в живота ти? И не Го ли изпратих Аз, за да те вдъхнови в познаването на този стълп на Мъдростта?”

Слушах Исус и трябваше смирено да призная, че думите Му са абсолютно точни и верни. Затова Му казах:

“Господи мой! Никога няма да забравя как преди осем години Святият Дух вдъхнови сърцето ми, за да напиша книгата **“Съгласни в Името на Исус”**. Именно тогава аз наистина преживях подобно докосване от Божията Мъдрост, макар че сега пълнотата е несравнимо по-голяма...”

“Помисли тогава какво е било докосването от Мъдростта за онези Божии люде, които бяха истински миротворци пред очите Ми? Какво бе докосването за един Даниил, който стоеше в рова с гладните и освирепели лъвове? Не допусна ли Отец Ми пророкът Му

да бъде хвърлен в ямата? И изгуби ли Даниил мира в сърцето си или още повече го увеличи?”

“Увеличи го, Господи...”

“А защо го увеличи? Не затова ли, понеже знаеше, че може да уповава на Божията вяност и закрила? Не затова ли, понеже обичаше Божия Живот повече от собствения си живот и Божията Воля повече от собствената си воля? Но колко от вас разбират, че у Моя Отец няма изменение или сянка от промяна? Колко от вас разбират, че Той никога не греши в съдбите, които налага над всичките човеци? Колко от вас са способни да повярват, че Той има съвършен контрол над всяка секунда от живота ви? Да искаш ли тогава повече от онова, което Той е отредил? Или да искаш ли нещо различно от онова, което Той е заповядал?”

Спомни си думите Ми! Спомни си как казах на всички ви, че и космите на главите ви са преброени. И според онова, което съм казал, си спомни думите в “Екlesiаст”, където Мъдростта говореше из сърцето на Соломон, като му казваше, че:

“...това, което е недоизпълнено, не може да се брой...”⁷

Как тогава разбираш думите Ми, че Отец Ми е преброил дори космите на главите ви? Не иде ли това да ти покаже, че Той веднъж вече е видял живота на всеки човек от всяко поколение и род, за да преброи и космите по главата му? Защото само онова, което е изпълнено, то може да се брой. И ако един толкова велик Господар знае целия живот на слугите Си, то да искат ли слугите друг живот, освен онзи, които веднъж вече е видян?

Но ето, мъдри думи излизат от устата на твоя Господ! И блажени са всички, които ги приемат в сърцата си! Мъдростта на Отца Ми почита и работи за мислите на Господаря си, а не за мислите на слугите! Вие, които ходите с вяра в Моето Име, трябва да направите мислите на Господаря господаруващи в сърцата ви, а собствените си мисли да превърнете в слуги на мислите на Господаря. Защото само тогава ще имате Небесния мир и покой!

⁷ (Екlesiаст 1:15)

Но ако някои от вас поставят собствените си амбиции и желания над Мисълта и Желанието на Моя Отец, то тогава такива губят стълпа на Миролюбието и няма да го намерят, докато не поставят Господаря на трона, който Му подобава...”

Слушах моя Господ и сърцето ми прекрасно Го разбираше. Защото думите Му ме накараха да разбера, че всички провали и падения в живота ми са идвали точно тогава, когато собствените ми мисли са преставали да бъдат слуги и са ставали господари над сърцето ми.

Моля те да разбереш това, скъпи ми братко! Защото в това усилено време, когато беззаконието е умножено, ние се нуждаем от благословения и благодатен допир до стълпа на Миролюбието. Защото само тогава ще участваме в съвършените планове на Бог Отец и сърцата ни ще се наслаждават на Божията Сила. А сега нека премина към свидетелството от допира до стълпа на Кротостта.

6. СТЬЛПЪТ НА КРОТОСТТА

Едва отпуснал дланите си от допира със стълпа на Миролюбието аз с вълнение прекрачих до следващия стълп, който беше стълпът на Кротостта. И като гледах очите на Исус, които ме подканяха да докосна стълпа, аз вече допирах дланите си до Небесния мрамор. В този момент с мен се случи нещо чудно и необикновено. Защото, за изненада на очите ми и на цялото ми сърце, външният ми вид започна коренно да се променя. И ръцете ми с всеки изминал миг ставаха все по-малки, а същото ставаше с нозете ми и с цялото ми същество. Гледайки на необяснимото ми преобразуване аз бях като онемял, защото никога не бях преживявал подобно нещо. И ето, че в един миг, като погледнах на себе си, аз се разсмях с най-искрения смях, който някога бе излизал от устата ми. Защото цялото ми същество вече беше не на нормален тридесет и седем годишен мъж, а на петгодишно дете. Като отворих устата си, за да говоря на Господ, от езика ми излезе говор, който бе не моят естествен за годините ми, а като на малко момче. И ето какво запитах Исус:

“Господи мой! Какво стори този стълп с мен? Та аз станах толкова малък, сякаш, че някакво вълшебство ме върна в детските ми години...”

“Точно така, момчето Ми....” - отговори Исус и продължи:

“Сега разбираш ли защо твоят Господ толкова много обича да те нарича Свое момче? Именно защото Силата Божия те е съхранила, за да бъдеш кротък. И ако досега да не си се виждал по този начин, пак Аз съм Този, Който всякога съм наблюдавал сърцето ти и те виждам по-ясно, отколкото ти сам виждаш себе си...”

“Но това ли е кротостта, Господи мой?” - попитах отново аз. А Исус ми отговори:

“Таят ли злоба или питаят ли яд в сърцата си малките дечица? Имат ли те в сърцата си онзи съветник на себичната плът, която да иска зло за зло, зъб за зъб, око за око? Не казах ли Аз, че ако не се обърнете като дечицата, то никак няма да влезете в Небесното Царство? Сега разбра ли защо от допира с този стълп на Мъдростта ти се промени и заприлича на дете? Именно защото Кротостта на

Мъдростта превръща Божиите чеда в дечица. И те, обърнати към Лицето на своя Небесен Баща, пазят сърцата си недокоснати от Злото на възрастните. Но тук има една по-дълбока тайна, която сега ще ти разкрия, за да я предадеш на Моите братя и сестри. Защото ако някой иска да е дете, той не може да е възрастен. И ако някой иска да е възрастен, той не може да е дете. Виж знаменieto на възрастта, което сега ще ти покажа..."

След последните Си думи Господ се наведе и докосна с показалец самата основа пред Дома на Мъдростта. И ето, че след допира на Исус от мястото, което Той докосна, започна да изниква едно растение. Ако в началото едва се виждаше кълнът му, твърде скоро то вече имаше ствол и продължаваше да расте. А Господ, като ми посочи растението, каза:

"Разбираш ли сега какво е възрастта? Разбираш ли, че възрастта е процес на растеж? И самата дума "възраст" не ще ли да рече, че нещо възрастява нагоре?"

"Точно това ще рече, Господи!"

"Виж тогава как ще се развият нещата с това растение. Защото пред Дома на Мъдростта нещата се виждат най-ясно..."

Отново погледнах към растението, което растеше с невероятна бързина. И ето, че в един момент то стана толкова високо, щото стволът му повече не можеше да го държи. Тогава, от самата си тежест, растението залитна и се прекърши. Така настъпи и същинската трагедия за растението. Защото колкото и да растеше, то вече имаше съдбата да лази по земята и никак да не може да се справи с прекършването. Гледайки на лазещото растение с прекършен ствол, аз си спомних и думите на Бог към змията, на която Той каза, че ще се влече по корема си и ще яде пръст... Защото това растение много повече приличаше на проклетата старовременна змия, отколкото на благословено от Отца създание. Затова погледнах Господ, като Го запитях:

"Исусе! Защо ми даваш това видение? Какво трябва да разбере от него?"

А Господ отговори:

"Трябва да разбереш именно онова, което видя. Защото ето това върши възрастта с човешките чеда на земята. Защото колкото повече растат, толкова повече расте и самочувствието им на знаещи,

на можещи, на мъдри и разумни. И идва миг, когато претенциите им стават твърде големи, а духът им - твърде слаб, та да ги задържи изправени. И те биват прекършени именно от измамливата гордост на възрастта. Защото, ето, казвам ви:

Гордостта е сестра на възрастта! Когато расте едната, непременно расте и другата! А онзи, който расте, рискува да падне толкова по-непоправимо, колкото по-високо е поставил помислите си!

Какъв е изходът?

Не е ли такъв, щото да растете в корените, а не в ствола?

Но ето, устата Господни отново ще се отворят, за да ви дадат живите думи на Мъдростта, Която днес ви казва:

Да се обърнете на дечица ще рече да растете в корените, а не в ствола! Защото кротостта е нисък ствол с дълбоки корени, а гордостта - висок ствол с плитки корени!

Сега разбираш ли защо всеки, който се допре до стълпа на Кротостта, заприличва на дете? Разбират ли сега Моите, че колкото са по-малки, толкова са по-угодни на Отец Ми? Нима сте забравили за кротостта на Давид, който бе мъж по Сърцето на Отец Ми? Нима сте забравили думите на неговия псалом, който говореше именно за допира със стълпа на Кротостта? Спомнете си го тогава! Защото Божият помазаник изяви копнежа си по Кротостта и Смиреността, като каза:

“Господи, сърцето ми не се гордее, нито се надигат очите ми, нито се занимавам с неща големи и твърде високи за мене. Наистина аз укротих и успокоих душата си; като отбито дете при майка си, така душата ми е при мене като отбито дете...”⁸

Успокойте и укротете душите си! И нека душите ви станат като дечица пред погледа на Моя Небесен Отец! Защото Кротостта обитава в дечицата, а не във възрастните. Да се обърнете на дечица ще рече да считате себе си за по-ниски от другите. А сега нека отидем при следващия стълп, който е стълпът на Умоляването...”

⁸ (Псалом 131:1-2)

7. СТЬЛПЪТ НА УМОЛЯВАНЕТО

След последните думи на Исус тялото ми възвърна естествените си форми и аз с вълнение се приближих към следващия от стълповете на Мъдростта. Миг, преди да го докосна с ръцете си, Исус вдигна ръката Си, като ми каза:

“Този стълп, момчето Ми, е по-особен. Затова се пригответе да изживееш едно ново видение, с което Отец Ми ще ти разкрие каква е Мъдростта, която умолява...”

След последните думи на Исус аз докоснах с дланите си самия стълп. Така цялото ми същество буквално се вля в самия Небесен мрамор, тъй че наистина пред очите ми се разкри ново видение. Аз стоях пред водите на река, чието пълноводие бе твърде голямо. Самите води на реката докосваха ръбовете на остра и неприветлива скала, която сякаш, че беше застанала на пътя на реката. И ето, че Исус се появи до мен, като ми каза:

“Наблюдавай внимателно всичко, което сега реката на Мъдростта ще стори пред очите ти. Защото това видение ти се дава, за да разбереш активната сила на Божията Мъдрост...”

След тези думи на Исус се отдели от мен, като започна да ходи по самите води на реката, като се приближаваше към ръбовете на скалата. Изведнъж Той се спря. И като вдигна ръцете Си против скалата, извика:

“Човекът простира ръката си върху канарите, превръща планините из корен. Разсича проломи между скалите; и окото му открива всичко, що е скъпоценно...”⁹

След думите на Исус стана така, че във водите на реката се издигнаха огромни вълни. Те започнаха да се стоварват върху самата скала с твърде огромна сила. Колкото повече вълните се стоварваха над скалата, толкова повече пукнатини се появяваха в нея, докато накрая започнаха да рухват парчета, които падаха във водите. Но вълните на реката не намаляваха, а станаха още по-големи. И самата скала бе атакувана от вълните с още по-голяма сила и мощ. Вътре в самата скала се появи малък пролом, отначало колкото едва забележима дупка, но твърде скоро водите на реката вече

⁹ (Йов 28:9-10)

започнаха да преминават през самия пролом и чак тогава вълнението на реката престана. А Исус, като се приближи отново до мен, ми каза:

“Ела и тръгни след Мене, за да видиш сетнината на тези непрестанни атаки от вълните върху острата и твърда скала. Защото сега ще преминем с теб през самия пролом, който реката успя да направи...”

След думите на Господ двамата с Него тръгнахме по водите на реката и съвсем скоро преминахме през пролома, направен от водите. А Исус, като сочеше напред с ръката Си, ми каза:

“Виждаш ли онзи желателен и скъпоценен бисер, който беше ревниво пазен от самата скала?”

Погледнах там, накъдето сочеше Божия пръст и забелязах един твърде огромен и превъзходен бисер, който блестеше в благородството си. А Исус, като се приближи до него и го взе в ръцете Си, отново каза:

“Ето заради този бисер беше и цялото вълнение на реката и непрестанните удари на вълните върху скалата. И сега Аз ще го занеса на Отец Ми, защото е посочен да стане част от Небесната съкровищница на Сион...”

Гледах скъпоценния бисер в ръцете на Господ, който сякаш, че беше жив и попитах Исус:

“Спасителю мой! Какъв е този бисер, който искаш да занесеш на Отца?”

А Исус ми отговори:

“Това е спасен и новороден човешки дух. И именно за него беше битката между реката и скалата. Става ли ти тогава ясно какво беше реката, какво - вълните и какво - скалата?”

Видението все още беше твърде живо пред очите ми, а Благодатта в сърцето ми - изобилна. Затова с развълнуван глас казах на Господ:

“Исусе! Реката беше самата Божия Мъдрост, а вълните ѝ - Умоляването на Мъдростта. И тази река, като видя острата скала, направена от дявола и от неговата бесовска мъдрост, никак не се уплаши от скалата, но с вълните си започна да връхлита над бесовската мъдрост, докато я разруши на малки късове. А така се отвори пролом за водите на Мъдростта. И те нахлуха през

пролома, за да докоснат и осветят и самия бисер, който Ти сега държиш в ръцете Си..."

"Разбираш ли тогава ти и Моите Верни що ще рече Умоляване на Мъдростта? Не е ли това онзи Благодатен натиск върху човешкото сърце, поради който рухват заблудите и измамите на дявола? Не е ли това да продължавате да умолявате и да изтръгвате човеците от твърдата прегръдка на мрака, докато сам Отец ви даде успеха и победата? Защото ако на вълните на света е дадено да атакуват Скалата в сърцата ви, Която съм Аз, то на вълните на Мъдростта е дадено да атакуват скалите на мрака и тъмнината. И да мислите, че вие сте първите, които посвещавам чрез слугата Си върху този стълп на Божията Мъдрост, то значи никак да не помните, нито да живеете думите на Апостола Ми Павел, който написа на Тимотей да се подвизава именно чрез вълните от реката на Мъдростта. И ето думите, които Моят Апостол записа за всички ви:

"Заръчвам ти пред Бога и пред Христа Исуса, Който ще съди живите и мъртвите, и пред вид на явлението Му и царуването Му: проповядвай словото, настоявай на време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай с голямо търпение и непрестанно поучаване. Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение; но, понеже ги сърбят ушите, ще си насъберат учители по своите страсти, и, като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните. Но ти бъди разбран във всичко, понеси страдание, извърши делото на благовестител, изпълнявай службата си..."¹⁰

Вижте тогава и запомнете, че:

Да проповядваш словото, да настояваш на време и без време, да изобличаваш, да порицаваш, да увещаваш и поучаваш с търпение и постоянство - ето това ще рече да се покориш на Мъдростта, която е умолима! Защото за тези скали от заблуда и нечестие, с които дяволът е пленил сърцата, ще ви е необходима всичката Божия Любов в сърцата ви и цялото търпение и постоянство в умоляването.

¹⁰ (II Тимотей 4:1-5)

За да намерите изгубените и да възвърнете отпадналите. За да разрушите крепостите, които бяха въздигнати от учителите по човешките страсти. И да изпълните службата си пред Небето в делото на благовестието...”

След тези Свои думи Исус вдигна ръката Си, тъй че видението с реката на Мъдростта се прекрати, а аз и Господ отново се намерихме пред седемте стълпа на Мъдростта.

8. СТЬЛПЪТ НА ПЪЛНОТАТА

Миг преди ръцете ми да докоснат петия от стълповете на Божията Мъдрост, Господ отново вдигна ръката Си, като ми каза:

“Този е стълпът на най-голямата възможна пълнота от Божията Мъдрост. И затова при допира на сърцето ти до него ти отново ще преживееш видение, в което Аз ще ти разкрия нещата, които трябва да предадеш на братята и сестрите Ми. А сега вече докосни с ръцете си мрамора на този най-прекрасен стълп...”

Послушах Исус и ръцете ми докоснаха стълпа на Пълнотата. Така духът ми отново се вля в самия мрамор, а пред очите на сърцето ми се появи видение. Аз и Господ стояхме в самото видение, а пред нас се разпростираше едно безкрайно поле от плодороден чернозем. Видът на самия чернозем ми се стори познат и аз си спомних, че точно такъв той беше и във виденията, които Господ ми даваше за новата земя. И докато все още не скривах учудването си, че пред очите ми се разкрива подобно нещо, Исус пристъпи до мен и започна да ми говори, като казваше:

“Това не е обикновен чернозем. И това поле не е като полетата на земята. Защото по Божието благоволение сега ти се разкрива пълнотата на Мъдростта. И този чернозем е свързан именно с нея. Затова отново си спомни какво гласяха думите от посланието на Апостол Яков. Какво ти говореше той за този стълп на Мъдростта?”

“Исусе! Яков ни каза, че изявената Мъдрост от него е пълна с милост и добри плодове...”

“Значи, както сам се убеждаваш, Мъдростта може да бъде пълна с плодове. Ако някъде има плодове, то там няма ли чернозем? Ако има чернозем, то няма ли Земеделец?”

Наведи се тогава и загреби в шепата си от самия чернозем, за да разбереш каква е неговата сила...”

След думите на Господ аз се наведох и загребах в дланите си от чернозема в самото видение. Така през ръцете ми премина огромна сила и така аз разбрах, че наистина тази буца пръст в ръцете ми беше твърде

необикновена. И като гледах чернозема в дланите си, а след това и Лицето на Господ, аз Го попитах:

“Исусе! Как да си обясня тази буца пръст? Защо от допира с чернозема през цялото ми същество премина потвърждение от Божия Дух...”

А Господ отговори:

“Отец Ми е Земеделецът. Той е, Който свидетелства с Духа Си на всичко, което е родено от Неговата Мъдрост. Спомни си тогава изповедта на Мъдростта от притчите на Соломон. Спомни си как тя казва за себе си:

“Господ ме създаде като начало на пътя Си, като първо от древните Си дела. От вечността бях създадена, от начало, преди създаването на земята. Родих се, когато нямаше бездните, когато нямаше извори изобилващи с вода. Преди да се поставят планините, преди хълмовете, аз бях родена, докато Господ още не беше направил земята, нито полетата, нито първите буци пръст на света...”¹¹

И ако Мъдростта беше в началото на Божия Път, то именно Отец я постави там, за да запечата цялото Си творение с чудните дела на Мъдростта Си. Виж отново чернозема който държиш в ръцете си. Защото именно това са първите буци пръст, които бяха създадени от Мъдростта на Отца Ми...”

Отново погледнах на буцата пръст в дланите си, а Божието присъствие отново мина през мен. И аз, дълбоко в сърцето си разбрах, че многократно бях държал такъв чернозем в ръцете си. Затова с развълнуван глас казах на Исус:

“Господи мой! Това не е обикновен чернозем. Това е Божието Слово. Защото именно то е черноземът, роден и вдъхновен от Мъдростта...”

Исус се усмихна на думите ми и аз разбрах, че Той отдавна очакваше моето проглеждане и проумяване. И ето, че Той продължи с дълбоки и проникновени думи, като ми казваше:

“Помисли каква е пълнотата, която един Небесен Земеделец очаква от този чернозем. Не е ли тя такава, щото от това Божие

¹¹ (Притчи 8:22-26)

поле да произрастат плодове? Не се ли радва Земеделецът най-много на плодовете?”

“Разбира се, Господи мой! Защото те непременно биха били венецът на целият Му труд...”

“Виж тогава венецът от труда на Мъдростта. Защото затова ти се дава и самото видение...”

Докато Исус ми говореше аз забелязах как на Божието поле се появи Мъдростта в образа на прекрасната Небесна девойка. Тя държеше в ръцете си клонка от Лоза, която с твърде изкусно майсторство посади в самия чернозем. А клонката, усетила съприкосновението с плодородния чернозем, се закрепил в почвата си и започна да расте. Гледайки растежа ѝ, девойката постоянно ѝ помагаше. Защото в ръцете ѝ се появяваха коллове, на които тя връзваше бързо прокаралите филизи от клонката. А така тя вече се превръщаше в Лоза и ставаше все по-голяма и голяма, докато накрая по пръчките ѝ се явиха и първите ѝ плодове. Огрени от благодатното и топло слънце, те имаха същият кехлибарен цвят, какъвто Исус ми бе давал и във виденията с новата земя. А тогава Господ вдигна ръката Си. И като посочи към лозата, ме попита:

“Каква е тази Лоза? И защо Божията Мъдрост се грижи така усърдно за нейния растеж и развитие...”

Можех ли да не зная отговора на Исусовия въпрос, когато сърцето ми преливаше от Божията Благодат и Милост. Затова казах на Господа:

“Исусе! Ти Си тази Лоза и Отец Ти е Земеделецът. Защото Ти Си, Който се закрепил в Словото на Отца. И като го изяви и изживя сред нас на земята, стана онази неръкотворна Лоза, родена от Земеделеца...”

Исус ме погледна с поглед, от който извираха потоци от Божия Любов. А след това ми посочи Лозата, като каза:

“Иди при самата Лоза! Иди и изживей онова, което Отец Ми иска да изживееш. Защото, ето, самата Мъдрост те вика към себе си...”

Братко мой! Ако има думи като обяснение за щастие и блаженство, аз знаех, че в този миг те изпълват сърцето ми. Защото Исус, Който говореше на сърцето ми близо до мен, бе толкова реален, колкото онази благородна Небесна Лоза, която раждаше плодове, докосната от ръцете на Мъдростта.

Затова тръгнах към самата Небесна девойка, която бе протегнала ръцете си към сърцето ми. И ето, че когато приближих до нея, Тя ми каза:

“Възрадвай се, Божий пратенико! Защото аз, Мъдростта, обитавам с онези, които са угодни на Сърцето на моя Отец. Затова простри ръцете си към плодовете на Лозата и разбери каква е пълнотата, която давам на човешките чеда...”

След думите на Мъдростта, аз заставах под самата Лоза. И като гледах на тежките кехлибарни гроздове, които огъваха пръчките на Лозата, аз откъснах един от гроздовете. А след това, под настойчивите и прекрасни очи на девойката, откъснах едно от зрънцата, за да го вкуса...

Братко мой! Това беше най-превъзходната сладост, която някога се бе разливала в духа ми. Вкусът на зрънцето беше такъв, щото с всеки миг усещах някакво докосване от Божията Любов. И като затворих очи от омая и блаженство, аз виждах как сладостта от плода постоянно променяше тръпката в сърцето ми. Веднъж я усещах, като усмивка от приятел. Втори път, като нежна прегръдка. Трети път - като утешителна дума. Четвърти път - като радост и веселие. И аз, като не можех да издържа на сладостта, отворих очите си. А след това паднах в нозете на Мъдростта, като й казах:

“Извечна и Благодатна слугиньо на Отца! Аз не мога да издържа на тази наслада и сърцето ми не е свикнало на такава радост и блаженство...”

Девойката се усмихна на думите ми. А след това каза:

“Спомни си думите ми, Божий пратенико! Спомни си как казах на всички ви за делата на Святия и за моето място в тях:

“Веселях се на обитаемата Му земя; и наслаждението ми бе с човешки чеда...”¹²

И ако аз се наслаждавах с човешки чеда, то не трябва ли да се наслаждавате и вие? Не трябва ли всички да дойдете при Лозата и да вкусвате плодовете ѝ? Но ето, по причина на това, че живеете в охладняло и жестоко време, вие все по рядко намирате пълнотата ми. И Името Исус отдавна е престанало да бъде за вас Лоза, където всеки да намери плода за сърцето си. Но ето, аз съм жива и наслаждението ми все още е с човешки чеда. Обитаемата земя на

¹² (Притчи 8:31)

моя Отец, Сина Му и Духа Му, ще остане завинаги в този благодатен и плодороден чернозем, където расте Лозата и пръчките ѝ се наливат от плод.

Ето това искам да положа вътре във вас! Слово от устните на моя Отец, Дух от Духа Му, и Плод от Плода Му! Защото слизам отгоре, пълна с милост и добри плодове. И онези, които ревностно търсят Лозата, и искат да бъдат Нейни пръчки, непременно ще познаят коя е изпратената от Земеделеца...”

Стоях онемал от благодатните думи на Мъдростта. И в този миг знаех, че съм най-щастливото създание на Бога. Защото там, под Лозата и сред натезжалите гроздове, аз преживях най-сладкото и прекрасно докосване от Отца. Докосването от пълнотата на Неговата Мъдрост. В онзи миг разбрах, че ние все още пътуваме към неизживяната и непозната за сърцата ни Божия Любов. Тази Любов, която е силна да експлодира и превземе цялото ти сърце само с едно от кехлибарните зрънца от Лозата. Тази Любов, на която като най-прекрасно възплъщение бе именно Божията Мъдрост. Тази Любов, която все още копнее да се наслаждава със сърцата на човешките чеда и която знае как да ги призове към себе си.

Пожелавам всекиму такова докосване и такава пълнота! Защото те не са измислица на човешкото сърце, нито въображение на човешкия ум. Те са изявата на Реалният, Живият, Вечният, Благодатният и Свят Господ на нашите души и сърца. Амин и Амин!

9. СТЬЛПЪТ НА ПРИМИРЕНИЕТО

Братко мой! Верни ми приятелю!

За много от пророческите книги, дадени ми от Исус, аз казвах, че са граница на всяко съвършенство. Но сега, след видението с пълнотата на Мъдростта вече зная, че Божието съвършенство няма граници. И ако устата Господни обещаха, че Божиите чеда ще шестват от Слава в Слава, докато се явят пред Царя на Сион, то приеми, че чрез тази книга Исус те призовава именно към такова шествие.

Моето дълбоко докосване от Божията Мъдрост и от силата на нейните думи ме оставиха задълго в плен на самото видение. Защото едва сега разбирах смисъла на всичко, което правя. Едва сега разбирах, че ако човек положи живота си, за да даде на ближните си поне един грозд, като пръчка от Лозата, пак това негово усилие ще му спечели едно прекрасно и неземно кътче от Вечността, където той ще е блажен да се възхищава на Царя и на Неговата Слава. А Същият Този Цар, като прекрати видението с чернозема и Лозата, ми каза:

“Разбираш ли сега колко много те е възлюбил Отец Ми? Разбираш ли, че макар по плът да живееш в една от най-бедните страни в света, пак по Дух никой няма да ти отнеме наградата в небесните места? И ако Отец Ми се обеща и закле, че бедните нямат дял в света, понеже Той е вечният им дял, то къде погледът Му да потърси човеци, угодни на Сърцето Му? Дали там, където са готови да продадат Името Му за една шепа сребърници и сърцата им се разтапят и от най-евтината оферта, или в онези места, където Божиите са разбрали, че светът не е достоен за тях, нито пък те са достойни за света? Но ето, казвам ти:

От сега и до свършека Божият Живот ще се излива там, където верните са изгубили живота си за Бога. Божията радост и мир ще се изливат там, където Божиите ходатаи са обливали със сълзи постелките си. Божията победа ще идва там, където Моите в дело и действителност са показали на света, че имат Небесно гражданство и са готови да живеят в Сион с цената на едничкия си живот.

Виж тогава и докосни с ръцете си и следващият от стълповете на Мъдростта. Защото чрез него Отец Ми ще изяви пред сърцето ти онази Слава, която само малцина са познали и преживели в живота си...”

След последните думи на Спасителя пристъпих към шестия от мраморните стълпове на Мъдростта, като положих длани върху гладката му повърхност. И ето, че по подобие на предишните стълпове, и този стълп буквално погълна духа ми, тъй че само след миг пред очите ми се разкри видение, което нямаше аналог с нищо, преживявано някога от сърцето ми...

Аз виждах моят Господ Исус, Който седеше на златен Трон в най-голяма Слава и великолепиe. Гледайки на Господ и на Трона Му знаех в сърцето си, че Исус стоеше на покрива на Божия Храм. Тогава пред самия Трон се случи могъщо знамение. Защото зад самия Трон заблестя светлина, която беше многократно по-силна от слънчевата. А в самите краища на Небесния ореол, въздигащ се зад Трона, горяха огнени пламъци. И ето, че от мястото на Небесния ореол закънтя могъщият Глас на Бог Отец, Който казваше:

“Аз съм Вечният, Който примирих със Себе Си всички онези, на които показах Благостта и Милостта Си!

Аз съм Святият, Който поставих Единородния Си Син, за да служи за Примирение, като не вменявах на човеците греховете им, но ги изкупих чрез кръвта на Сина Си!

Аз съм Могъщият, Който чрез Мъдростта Си отсякох онези, които трябваше да се отсекат, и насадих онези, които трябваше да се насадят!

Аз съм Изпълващият всичко във всички, Който заповядвам от Святото Си място:

Поклонете се на Сина Ми всички, които живеете в Небесните, земните и подземните места! Изповядайте Името на Този, чрез Когото ви създадох и спасих! Изповядайте Името на Този, чрез Когото ви осъдих и плених!”

След последните думи на Отца Небесният ореол зад Трона на Исус заблестя още по-силно, а моят Господ се изправи, тъй че Светлината от

Отца заблестя зад главата Му и рамената Му. А тогава от мястото на самия трон тръгна сянката на Господ, която бе като светло сияние, отразяващо Исусовата глава, рамена и гърди. Така самото сияние тръгна надолу от Небесния трон. И очите ми видяха множества от началства и власти, които завикаха в един глас:

“Слава на Небесния Бог и на Единородния Му Син!

Слава на Името на Вечно съществуващия!

Благословение и Слава, Сила и Почит - довека!”

А сиянието продължаваше все по-надолу, като стигна и до самата земя. И очите ми отново видяха неизброими множества, този път от човешки чеда и от земни бесове, които със страх и трепет завикаха в един глас:

“Слава на Небесния Бог и на Единородния Му Син!

Слава на Името на Вечно съществуващия!

Благословение и Слава, Сила и Почит - довека!”

Така сиянието буквално проби самата земя. И като слезе сред силите на ада и тъмнината, накара всичките им обитатели отново да извикат в един глас:

“Слава на Небесния Бог и на Единородния Му Син!

Слава на Името на Вечно съществуващия!

Благословение и Слава, Сила и Почит - довека!”

Очите ми се пълниха със сълзи на радост и възторг. Защото никога Божията Благодат не ми беше показвала колко категоричен и чудесен е триумфът на Господ. Затова и в самото видение, аз паднах на коленете си на онова място, където бях поставен и с твърде развълнуван глас извиках Святите думи, заповядани за Исусовата прослава:

“Слава на Теб, Небесни Боже и на Единородния Ти Син! Слава на Името на Вечно съществуващия! Благословение и Слава, Сила и Почит - довека!”

В следващия момент усетих как до мен пристъпи самата Божия Мъдрост. Ръцете ѝ докоснаха главата ми и Тя ми каза:

“Сега разбираш ли, Божий пратенико, какъв е този мой стълп? Разбираш ли каква е Мъдростта, която примирява?”

В отговор на въпросите на Мъдростта, аз казах:

“Извечна и Благодатна слугиньо на Отца! Сърцето ми никога не е виждало моя Господ в такава Слава и великолепиe. Но аз помня думите на Апостол Павел, който ни предупреди в посланието си, че непременно Отец ще подейства по този начин:

“Затова и Бог Го превъзвиши и Му подари името, което е над всяко друго име; така щото в Исусовото име да се поклони всяко коляно от небесните и земните и подземните същества, и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца. Затова, възлюбени мои, както сте били винаги послушни, не само както при мое присъствие, но сега много повече при моето отсъствие, изработвайте спасението си със страх и трепет...” ¹³

В отговор на думите ми Мъдростта отново започна да ми говори, като казваше:

“А какво ще рече да изработваш “спасение със страх и трепет”? Какво е страхът и какво – трепетът?”

Въпросът на Мъдростта бе така зададен, щото да проумея, че с думите си тя ме водеше към самата себе си. Затова ѝ отговорих:

“Спасението със страх е Спасение с Божията Мъдрост, която си ти. Защото един от слугите на Отца записа Божиите думи за теб, като каза:

“Ето, страх от Господа, туй е мъдрост, и отдалечаване от злото, това е разум...” ¹⁴

А трепетът е онази неизказана радост, с която Бог е потвърдил в сърцата ни, че вече ни е спасил и новородил...”

Отговорът ми накара Мъдростта да продължи да говори, като казваше:

“Ако някой води война, която е обречен да загуби и ясно вижда, че победителят не е той, но противникът му, то тогава такъв не би ли изпратил посланици с преговори за примирие? Би ли продължил безсмислената война докато загуби и последния си войник?”

“Разбира се, че би поискал примирие...” - отговорих аз. А Мъдростта отново ми говореше, като казваше:

“Виж тогава, че аз слизам при човешките чеда именно като Примирителна Мъдрост. За да предложи на човеците това примирие,

¹³ (Филипяни 2:9-12)

¹⁴ (Йов 28:28)

което те в обречените си малки войни против Бога и Отца никога няма да поискат. Защото всеки, който е докоснат от мене, разбира, че войната му против Вечния и Свят Бог е обречена. А Отец ми в голямата Си Любов към вас реши да ви спести искането за примирие, като Сам го предложи и изяви чрез Сина Си.

Кой от вас днес е готов да ме заведе до сърцата, които все още водят войни против Отца? Кой от вас е готов да познае моя стълп на Примирението, та да заживее думите на Апостола:

“А всичко е от Бог, Който ни примири със Себе Си чрез [Исуса] Христа, и даде на нас да служим за примирение; сиреч, че Бог в Христа примиряваше света със Себе Си, като не вменяваше на човешките прегрешенията им, и че повери на нас посланието на примирението. И тъй от Христова страна сме посланици, като че Бог чрез нас умолява; молим ви от Христова страна, примирете се с Бога, Който за нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога...”¹⁵

И ако дори бесовете се кланяха на Божия Син и Го изповядаха, казвайки...

“Познаваме Те Кой Си Ти - Светият Божий! Заклеваме Те в Бога - недей ни мъчи...”

...то как днес човешките чедата отказват да изповядат Името на Примирението? Как дръзват да водят война с Бога, когато дори враговете Господни Му отдават Слава?

Ето, аз, Мъдростта, която слизам отгоре, идвам да ви кажа, че ако при царуването на първия Соломон Отец даде мир и тишина на Израил, то колко повече ще има мир и тишина в Храма на последния Соломон? И ако някога враговете на целия Израил станаха твърде покорни на Соломон и му прислужваха, то колко ли по-голяма ще е Примирителната Мъдрост за последния Храм на Божия Свят Хълм?

Но ето, сега призовавам чедата си и им казвам чрез Господния вестител:

¹⁵ (II Коринтяни 5:18-21)

Бъдете миротворци! И нека устните ви се напълнят с посланието на Примирението! Защото всички ще отдадат Славата на Отец и Неговия Син, но не всички ще участват в нея...”

След тези последни думи на Мъдростта видението с поклонението пред Господния трон се прекрати, а Исус се приближи до мен, като ме запита:

“Разбра ли сега думите на Мъдростта? И проумя ли що ще рече Примирението?”

“Да, Исусе!” - отговорих аз и продължих:

“Проумях, че онзи, който бъде посетен от Мъдростта, непременно би разбрал, че Ти Си нашето Примирение с Отца? Защото няма мъдрост, няма разум и няма съвещание против Тебе...”

Исус се усмихна на думите ми и погали главата ми. А след това каза:

“Блажени от сега и до свършека всички човеци, които приемат посланието на Примирението! Блажени човеците, които умоляват и проповядват с живите думи на Мъдростта, за да спрат войните на греха, заблудата и егоизма. Защото всички те ще покажат на Отца Ми, че са познали най-славният и най-великия стълп на Мъдростта - стълпът на Примирението...”

10. СТЬЛПЪТ НА ИСКРЕНОСТТА

Ето, че Господ вече ме водеше към последният стълп на Мъдростта. Но миг, преди аз отново да го докосна с ръцете си, очите ми срещнаха Исусовите. А така забелязах, че дълбоките и прекрасни зеници на Господ бяха пълни със сълзи. Това ме смути и аз съвсем тихо Го попитах:

“Исусе! Наскърбих ли Те? Защо очите Ти са пълни със скръб?”

А Господ ми отговори:

“Когато Отец Ми докосне сърцето ти с този последен стълп, тогава непременно ще разбереш и скръбта на Лицето Ми. Затова докосни сега този стълп на нелицемерието, който е стълпът на Искреността...”

Със свито сърце аз изпълних заповедта на моя Спасител, като не можех дори да предположа какво ще видя. И ето, че и този път духът ми се вля в самия мрамор, а само след миг Небесната Сила на Отца разкри пред сърцето ми видение. Видяното от очите ми наистина разтърси сърцето ми. Защото виждах един студен и противен свят, сграбчен от ледените ветрове, които свистяха навсякъде по земята. Гледката беше такава, сякаш, че бях участник в експедиция на северния полюс. Самите къщи на хората покрити от дебел сняг и с прозорци, сковани от лед, допълваха ужасната гледка. Тогава Исус ми каза:

“Не се учудвай на онова, което сега вижда сърцето ти. Защото това е погледът на Моя Бог и Отец върху последното духовно състояние на погиващия свят. Това е светът във времето, за което предупредих всички ви, като ви казах:

“...понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее. Но който устои до край, той ще бъде спасен...”¹⁶

Виж тогава какво ще стори Небесната девойка, която сега ще слезе отгоре...”

След думите на Исус аз забелязах как Мъдростта се появи на самото студено място и ледените вихри задухаха в лицето ѝ като развяваха встрани косите ѝ. Така Мъдростта тръгна напред, а ние с Исус след нея. И

¹⁶ (Матей 24:12-13)

ето, че не след дълго девойката се приближи до дом, който беше сграбчен от властната прегръдка на студа. И въпреки, че очаквах да видя прозорците изпотени поради топлината отвътре, то бях изненадан, че домът стоеше неотопляем, въпреки кучешкия студ на самото място. Но Божията Мъдрост протегна бялата си ръка, като откряна самата врата на дома и влезе вътре. А Исус ми даде знак да я последваме. Така прекрачихме входната врата на самата къща. И ето, че очите ми видяха нещо, което беше твърде трагично. Защото в една от стаите на къщата стояха десетина човека, отворили библиите си и опитващи се да четат. Лицата на самите човеци бяха посинели от студ, а ръцете им с мъка разгръщаха страниците поради настъпващото вкочаняване. И ето, че Мъдростта мина покрай всичките човеци, като се опитваше да ги стопли с ръцете си, но това никак не ѝ се удаде. Напротив - усетили духовното ѝ присъствие човеците започнаха раздражено да си крещят един на друг, като викаха:

“Трябва да се молим! Това е! Дайте да се молим и всичко ще е наред...”

Гледах на посинелите устни, които изговаряха тези думи и разбирах, че нищо не е наред. Затова с болка в сърцето си попитах Господ:

“Исусе, как да разбирам това ужасно видение? Защо Мъдростта на Отца не успя да стопли самите човеци? Най-малкото - защо не запалят печката, след като с удивление виждам, че е пълна с дърва?”

А Исус ми каза:

“Ти гледаш, но не всичко забелязваш. Защото, ето, Мъдростта докосваше всеки от човеците, като искаше да му даде от самата себе си. Но те не я пожелаха и затова са обречени да стоят на студа...”

Все още не разбирах думите на Исус и затова отново Го запитах:

“Та как е възможно, Господи? Как е възможно да умираш от студ и да не пожелаеш да се стоплиш?”

В отговор на въпроса ми Исус посочи с показалеца Си напълнената с дърва печка. И аз забелязах, че отстрани на печката имаше два остри кремъка. Това още повече удиви сърцето ми и аз пак попитах Господ:

“Исусе! Очите ми виждат два остри кремъка отстрани на печката. Какво им пречи на тези хора, та поне един от тях да не стане и да не удари кремъците, та да възпроизведе искра и да запали печката?”

А Исус с насълзени очи ми отговори:

“На тези тук им липсва нелицемерието, което е Искреността. Защото искри има само там, където има Искреност. Но ако някъде Искреността остава неприета, то за това си има причини. Видж тогава самите причини, момчето Ми. За да разбереш защо е студено не просто в тази къща, но в целия погиващ свят...”

След думите Си Господ се приближи към самите човеци. И като простря ръка към тях - осветли сърцата им. А очите ми видяха демони, лежащи привити на две в сърцата на човеците. Те бяха твърде доволни и щастливи, че имаха такъв приют и забраняваха на човеците всякаква помисъл, та да вземат кремъците и да произведат искра, която да запали печката. А Исус с твърд Глас ме запита:

“Ще поиска ли някой от тези религиозни демони да напусне мястото си? Ще поиска ли да блесне искрата, която да го освети и изгони? Ще поиска ли на това място да пламне Огънят на Божията Любов, който не може да се изтърпи от духовете на тъмнината? Сега разбираш ли защо Мъдростта, Която е отгоре, не може да докосне и освети сърцата на човеците?”

“Да, Господи!” - отговорих тихо аз и продължих:

“Сега разбирам, че това е бил дом на религиозни лицемери, в който всеки е готов да студува с останалите и да споделя с всички религиозния студ на сърцето си. Но докато всред тези човеци не хвъркнат искрите на Мъдростта, те никак няма да върнат Огъня...”

В отговор на думите ми Исус каза:

“Аз свидетелствам на всеки от Моите, че посветих пророка Си в тези най-дълбоки Небесни видения. За да разберете, че Мъдростта, която е отгоре, е нелицемерна и искрена. Ако някой е искрен в сърцето си, той непременно ще съумее да запали Огъня и да върне Божията Любов на охладнялото място. Но ако някой не послуша думите Ми и не се покае поради хладината си, то против такъв ще

свидетелства Мъдростта на Отца. Защото тя неведнъж е простирала ръцете Си към люде бунтовни и непокорни. Но колкото охладнелите от тщеславие и сребролюбие църкви приеха досегашното слово от пророка Ми, толкова ще приемат Мъдростта, Която е отгоре. Защото, ето, стълпът на Нелицемерието е онази изява на Мъдростта, с която се запалва Огнят. Именно за този стълп напомни Апостолът Ми Петър, като записа за всички ви:

“Понеже сте очисти́ли душите си, като сте се покорили на истината, която докарва до нелицемерно братолюбие, обичайте се един друг горещо, от сърце...”¹⁷

Но ако някои от вас не са очисти́ли душите си и са дали приют на бесове и демони в сърцата си, то такива да не мислят, че имат Огъня или искрите му. Защото сетнината на такива лицемери ще бъде студ и лъжа върху студ и лъжа, докато бъдат погълнати от огъня на Божието въздаяние.

Ето, дадох ви Небесните чертежи на Божия Храм! И посветих сърцата ви чрез слугата Си, за да видите седемте стълпа на Божията Мъдрост, която слиза отгоре! Смирете се, за да я познаете! Очистете сърцата си, за да ви използва Отец Ми за Святото Си Дело! Защото онези, които са станали угодни на Сърцето Му, непременно ще бъдат съработници на Мъдростта. И думите на Небесната девойка всякога ще горят в сърцата им:

“Сега прочее послушайте ме, о чеда, защото блажени са ония, които пазят моите пътища. Послушайте поука, не я отхвърляйте и станете мъдри. Блажен този човек, който ме слуша, като бди всеки ден при моите порти, и чака при стълповете на вратата ми, защото който ме намери, намира живот, и придобива благоволение от Господа; а който ме пропуска онеправдава своята си душа; всички, които мразят мене, обичат смъртта...”¹⁸

Ето, ида скоро! Блажени човеците, в чиито сърца Аз позная стълповете на Мъдростта! Те всякога ще пребъдват в Светлината на Лицето Ми! Аз го изговорих! Аз го изрекох!”

¹⁷ (I Петрово 1:22)

¹⁸ (Притчи 8:32-36)